Ei oikeutta maassa saa,
ken itse sit' ei hanki.
(Kaarlo Kramsu)

Kenraali Mannerheim

Kenraali Walden

SINIMUSTA

Lapuanhenkinen viikkojulkaisu

Päätoimittaja: Heikki Asunta

Lapua 12. 4. 1931. Hinta 3:— N:o 6.

Oikea kurssi

Ilolla ja tyytyväisyydellä olemme havainneet, että valtakunnan puolustusneuvoston puheenjohtajaksi on nimitetty sotilaskyvyistämme ensimmäinen, kenraali Mannerheim, ja jäseneksi yksi vapaussotamme johtavimpia henkilöitä, kenraalimajuri Walden. Puuttumatta lähemmin näiden vastuunalaisten virkojen tehtäväsisältöön haluamme vain vakuuttaa, että nämä nyt tapahtuneet nimitykset ovat mitä ratkaisevamerkityksellisimpiä puolustuslaitoksellemme. Jo kauan on tunnettu tarvetta kiinnittää sotaväen johtoon henkilöitä, jotka, kuten ennenkaikkea armeijamme ensimmäinen ylipäällikkö, ovat enemmän kuin kukaan muu jättäneet jälkensä maan vapauttamiseen ja valtakunnan puolustuslaitoksen luomiseen. Annamme tasavallan presidentille tunnustuksen siitä, että hän, kuten sopi odottaakin, ottamatta huomioon sitä intriigipeliä, jota erikoisesti sotilaallisissa nimityskysymyksissä on kulissien takana harjoitettu enemmän kuin yleensä on tiedettykään, suoraselkäisesti on ryhtynyt ylläpitämään vapaussodan päivien traditioita ja täten antanut näytteen siitä laajakatseisuudesta, joka meillä parlamenttaarisen vapautemme aikana on ollut tuntematonta.

Puolustusvoimamme jatkuvaisuudelle on suuri, psykologinen merkitys sillä, että valkoinen kenraalimme näin on virallisesti liittynyt sen yhteyteen. On otettava huomioon, että se polvi, joka taisteli ja verta vuoti valkoisen armeijan lippujen alla, vieläkin on nuori, mutta se on yhä lisääntyneellä katkeruudella saanut todeta, kuinka lyhytnäköinen intriigipeli niin sanoaksemme on poiminut pois miehen toisensa jälkeen niistä, joihin kansakunta kunnioituksen ja kiitollisuuden tuntein katsoi sinä kovana aikana, jolloin maan vapautta taottiin tulella ja verellä. Maan uudestiluomisen vaihtelevissa vaiheissa puoluepoliittisen parrasvalon pelaajat katsoivat tietysti omien intressiensä vaativan uhrin uhrin jälkeen, mutta tämä ei ollut välttämätöntä ei valtakunnan kokonaisedun sen enempää kuin puolustuslaitoksen vankkuuden tai kansakunnan puolustahdon takia. On aina muistettava, että kansa ei unohda uhrautuneita miehiään, vaikkakin sellaiseen unohtamiseen tekevät itsensä syypäiksi varjoja pelkäävät johtomiehet ja ne, jotka jokaista sivuääntä haluavat käyttää omaksi hyödykseen. Sitäpaitsi oli vähitellen tullut tavaksi, että jokainen kehoituskin asiantilanteen korjaamiseen oli saanut vastaansa huudon, että demokratia ja kansanvalta ovat vaarassa — ja tämä huuto aina taholta, jolla tosiasiallisesti ei pantu kortta ristiin tämän demokraattisen yhteiskuntamme perustamiseksi ja säilyttämiseksi silloin, kun kapina ruton tavoin levisi yli maamme. Helposti unohdetaan ansio ja pätevyys, mutta vielä helpommin omat synnit ja laiminlyönnit. Tämä tulisi sosialidemokraattisen puolueemme muistaa, puolueen, joka ei vieläkään ole oppinut senvertaa miehuutta, että olisi avoimesti tunnustanut tunnetut virheensä sensijaan, että se omahyväisyydessään on vain lyönyt rintoihinsa.

Tätä puoluetta, joka fariseusmaisesti sanoo olevansa yhteiskuntaasäilyttävä ja kansanvaltainen, on meidän ensisijassa kiittäminen siitä, että kehitys maassamme on kulkenut niin ihmeellisen nopeasti vasemmistosuuntaan. Puolueen elinehtonahan on ollut — kuten käy ilmi selvästi sen ohjelmastakin — että valtakunnan puolustusvalmiutta heikonnetaan mahdollisimman suuressa määrässä ennenkaikkea siten, että puolustuslaitoksen tärkeiltä paikoilta poistetaan ne, jotka vapaussodassa ansioituivat, sentakia että — kuten julkisesti niin kauniisti on selitetty — voitaisiin palauttaa luottamus eri yhteiskuntaluokkien kesken. Me olemme jo kyllin selvästi saaneet nähdä, miten tuon luottamuksen laita on ollut.

Alussa mainittuja nimityksiä pidämme nyt merkkinä valtioelämämme alkavasta tervehtymisestä ja toivomme mitä hartaimmin, että sitä kurssia, joka nyt on otettu, pidetään voimakkaasti yllä. Jos niin käy, niin on tämä paljon reposteltu kansanliikkeemme sittenkin saanut aikaan jotain hyvää. Kaikista ennusteluista, vastuksista ja kaikesta haukuntaryöpystä huolimatta, jotka kansanliike on saanut vasten kasvojaan, se on sittenkin herättänyt kansamme ajattelemaan ja tehnyt monta sokeata näkeväksi. Se on temmannut meidät uneliaisuudestamme ja opettanut meidät arvostelevasti seuraamaan maamme poliittista peliä. Se on lähentänyt meidät sitä täyskasvuisuutta, joka on jokaiselle kansalle välttämätön voidakseen saada arvoisensa paikan kulttuurikansojen joukossa. Me olemme laiminlyöneet paljon ja meillä on vielä paljon opittavaa, paljon kasvatettavaa. Mutta vain ponnistukset ja itsensä kasvattaminen takaavat kansalle mahdollisuuden tehtävänsä täyttämiseen. Muistettakoon se tänäänkin ja ennenkaikkea juuri tänään, jolloin yli maan vietetään maanpuolustuspäivää, sillä nimenomaan olemassaolomme tärkeimmässä välineessä, puolustuslaitoksessamme, tarvitaan, jos elää mielitään, oikeata kurssia, miehen kurssia!

Huhtikuun kahdestoista päivä

Tänä päivänä nosta, Suomen mies,
ylös pääsi pilviä kohti.
Vedä lailla Kullervon rikki ies,
mi voimaas uhmata tohti.

Tänä päivänä muista: vieras maa
on lähinnä idän puolla.
Sun täytyy maatasi puolustaa
tai maasi puolesta kuolla.

Tänä päivänä muista: Inkerin
me pilkkahinnasta möimme.
Sisarkansan hurttien kahleihin
me raukat leikkien löimme.

Tänä päivänä muista Karjalaa.
Sadat siskot itkevät siellä.
Sadat silmät katsovat rajan taa.
Mies, heimoas älä kiellä!

Ole vaaran päivinä tyyni mies,
ole valmis veljies seuraan.
Ei koskaan päättyä sinun ties
saa lailla isketyn teuraan.

Tänä päivänä muista, heimos tää
sua vartosi tuhat vuotta.
Voi huomenna vaara jo yllättää.
Sua varrotaanko suotta?!

Heikki Asunta.

Valveutukaa!

Alas puoluevalta!

Elämme nykyisin aikakautta, jolle on tunnusomaista hermostuneisuus. Tuntuu kuin kaikelta toiminnalta puuttuisi tuki ja pohja. Ja herää pakostakin kysymys, olemmeko eläneet hukkaan nämä 13 itsenäisyytemme vuotta. Muistammehan vielä vuodet 1917 ja 1918, jolloin Suomen kansassa eli voimakkaana tunne: „irti ryssistä“, jolloin ei tunnettu muita puolueita kuin yksi, joka sekin liittyi vihollisemme. Olemmeko vielä samaa yhtenäisyyttä 13 vuoden kuluttua? Ei tarvitse muuta kuin silmäillä sanomalehtiä saadaksemme vastauksen kysymykseen. Ja se vastaus on surullinen.

On kulunut vain 13 vuotta siitä, kun itsenäisyytemme saavutimme kallein lunnain. Ja nyt jo riehuvat puolueintohimot valloilleen laskettuina repien ja hajoittaen kansaamme. Puhutaan paljon isänmaallisuudesta ja vielä enemmän kirjotetaan siitä, mutta tämä isänmaallisuus tuntuu vain olevan pinnallista. Pääpaino asetetaan puolue-elämälle ja rinnastetaan sitä isänmaallisuuteen silloin, kun isänmaallisuudesta on jotain hyötyä puolueelle, mutta muussa tapauksessa se leimataan petturuudeksi ja tuomitaan lainsuojattomaksi. Mutta meillä ei ole varaa jättää maatamme puolueilveilyn varaan. Meillä ei ole varaa puoluepyyteitten takia vaarantaa asemaamme kansakuntien joukossa. Me elämme nyt samoja hetkiä kuin 13 vuotta sitten, mutta sillä erotuksella, että vihollisemme oli silloin vain kuriton lauma, nyt voimakas ja järjestynyt. Se on sitäkin pelottavampi, kun sillä ei ole mitään pyhää, vaan joka raaan barbaarin tavoin tuhoaa alleen kaiken, mikä meille on pyhää ja kallista, kansallistuntomme, kotimme ja uskontomme, ja jonka menettelytavat kansojen heikentämiseksi olemme mekin osaltamme tulleet tuntemaan.

On näinollen häpeä niille puoluejohtajille, jotka oman edun vuoksi, joskin nimellisesti puolue-etuihin nojautuen, villitsevät kansan. Sillä kansaa ei kauan voi johtaa valhein. Ja mitä ovat puolueet muuta kuin valhetta. Osa kansasta on jo nostanut päänsä, ja sen tunnusmerkkinä on „sinimusta“. Taivaan sini ja maan voimakas multa ovat symbolisoituneet viiriksi, joka odottaa, että sen värejä puoltamaan kiiruhtaisivat puoluemiehet, mutta ei missään puoluemerkeissä. Sillä mitä merkitsevät työmies, herra, maanviljelijä tai virkamies; jos joku näistä kerran sortuu, niin sortuvat silloin kaikki. Me tarvitsemme toisiamme ja kuulumme kiinteästi siihen luokkaan, joka kantaa nimeä isänmaallinen. Meillä siis ei ole varaa tuhlata voimiamme puoluejuonitteluihin. Keskittäkäämme voimamme, kaikkemme sen lipun ympärille, jota sinimustat edustavat, sen lipun joka kuvaa hankiemme hohdetta ja vesiemme sineä ja jonka tunnassana on Isänmaa.

Mitä merkitsevät silloin enään puolueet? Ei mitään. Olkaamme rehellisiä ja rehtejä suomalaisia. Unhoittakaamme menneet ja alkakaamme uusi ajanjakso.

Alkakaamme itsenäisyytemme uudelleen ja ottakaamme velvoittavaksi esikuvaksi ne sadat muistopaadet, jotka maamme kalmistoissa puhuvat selvää kieltä ja ovat viitoittaneet meille tien, josta emme voi väistyä. Näin luomme suojavallin, johon vihollisemme kaikki yritykset ja ponnistukset ovat kilpistyvät. Sillä muistakaamme, että vihollinen, jonka me v. 1918 löimme pakosalle, ei ole vielä voitettu eikä nujerrettu, vaan nostaa päätään ja nyrkkiään tuhotakseen pienen kansamme. Valveutukaa!

J. L.

K. P. T.

Tällaista merkkiä käyttivät 1870-luvulla jyrkät suomenmieliset ylioppilaat kutsuessaan toisiaan yhteisiin illanviettoihinsa. Nämä kirjaimet merkitsivät: »Koko programmi toimeen», mutta vastustajansa, jotka toivoivat heidän harrastuksilleen pikaista loppua, tulkitsivat nämä kirjaimet näin: »Korjaa pois tuonelaan».

Lapuan Liikkeelle, jonka ohjelmana on kansamme vapauttaminen rämetteneisyydestä, johon se on vajotettu, on maamme sanomalehdistö niinikään toivottanut pikaista tuonelaan vaipumista. Puhumattakaan sosialidemokraateista, joiden taholta on vaadittu kuularuiskujenkin käyttöä kansanliikkeen tuhoamiseksi, ovat edistysmieliset kilpailleet sosialistien kanssa tämän liikkeen parjaamisessa. Maalaistiittolaistenkin lehdissä on läpikuultavana juovana ollut liikkeen ali-arvioiminen ja erittäinkin on »Suomenmaa» ollut sille äkeissään. Kokoomuslaistenkaan puolelta ei Lapuan Liike ole saanut osakseen eheää tunnustusta, joskin sillä taholla ei olekaan säädyttömiin syytöksiin käyty. Sosialidemokraattien hallitukselleemme asettamaa välikysymystä käsiteltäessä järjestivät sosialidemokraatit varsinaiset kuusi tuntia kestäneet Lapuan Liikkeen parjaamisurheilut räikeine välihuudahduksineen tietoisina siitä, että aina siitä jotakin hyötyvät, kuten ranskalaiset sanovat: Calomniez, calomniez, il en reste toujours quelque chose (= parjatkaa, parjatkaa, aina siitä jotakin jää). Kuvaavaa onkin, että tässä tilaisuudessa ainoastaan kokoomuslaisten puolesta torjuttiin parjausten aiheettomuus.

Näin ollen ei ole oudoksuttavaa, että parlamenttaarikkojen parjausmenettelystä tietämättömät rauhalliset kansalaiset, jotka ovat kansanliikkeelle myötämieliset, alkavat itseltään kysellä, mikä ohjelma tuolla Lapuan Liikkeellä mahtanee ollakaan, kun sitä julkisessa sanassa ja eduskunnassa näin ahdistetaan. Näin kysyville, jos sattuvat tätä lehteä lukemaan, tahdomme muutamilla harvoilla sanoilla selostaa »koko programmimme». Siinä on aivan sama sisällys kuin oli siinä tervehdyksessä, joka Itä-Suomesta lähetettiin vasta eronneen isänmaallisen hallituksemme pääministerille hänen tasavallan presidentiksi valituksi tultuaan. Se kuului näin:

„Svinhufvud. Suomen Tasavallan Presidentti.

Ole tervehditty Pekka Presidentti! Sinua kunnioittavat vanhat aateveljet tervehtivät Sinua. Suokoon Jumala Sinulle voimia johtamaan kansaamme oikeaa tietä niin että jumalallista lakia kunnioitetaan ja noudatetaan, että isänmaata oikein puolustetaan ja että kommunistit, vihamiestemme ystävät maahan kukistetaan, että raskasta verotaakkaa kevennetään ja että yltiöpäisen, valtiollista toimintaa vahingoittavan demokratian vaikutusvaltaa vähennetään niin' että voisime olla onnellisia tänä ja vastaisina aikoina“.

Nykyisen hallituksemme sisäasiaiministerille, joka oikein käsivoimin tahtoi perustuslakivaliokunnassa pysyttää kommunistitkin ja joka ainakin ruotsintajien kautta todennäköisesti tarkkuudella seuraa mitä tässäkin parjatussa lehdessä kirjoitetaan, pyydämme saada nähtäväkseen tähän painattaa edelläolevan sähkösanoman sen alkuperäisessä klassillisessa muodossa, joka on tällainen:

„Svinhufvud. Presidi Reipublicae Finlandensis.

Ave Pekka Praeses! Assectatores tui antiqui te salutant. Deus utinam tibi deferat vires ui eius auxilio ducas populum nostrum justa via, ut leges divinas vereatur et sequatur, ut patriam rite defendat communistasque, amicos inimicorum prosternat, ut tributa et vectigalia gravia sublevet, ut auctoritatem plebis nimis audacis, rebus civitatis perniciosam comminuat beatique esse possimus et in hac vita et in futura“.

Ja me rohkenemme tehdä tämän pyyntömme hänelle toivossa, että hän korkeassa edesvastuullisessa virassaan nyt toimiessaan ja maan tilannetta ylhäältä arvostellessaan hyväntahtoisesti suvaitsisi tutustua myöskin Lapuan Liikkeen ohjelmaan, joka sisältyy tässä sähkösanomassa lausuttuun tervehdykseen, johon Valkoisen Suomen kansan väestön enemmistö yhtyy, ja jonka ohjelman toteuttamisen isänmaalliset kansalaiset ovat asettaneet päämääräkseen — kaikista vääristelyistä ja vastuksista välittämättä. K. P. T.

Suomen Sosialidemokraatti

LEVITTÄÄ TARKOITUKSELLISESTI HALVENTAVIA JA PERÄTTÖMIÄ TIETOJA MAAMME TUOMIOISTUIMISTA

Suomen Sosialidemokraatin numerossa 84 perjantaina maaliskuun 27 päivänä 1931 oli pääkirjoituksen paikalla artikkeli, jossa m.m. sanottiin: että niissä tapauksissa, joissa lapualaisten rikokset ovat joutuneet selvitetyiksi, ovat tuomioistuimet leikkineet oikeutta ja tavallisesti päästäneet nämä oikeistovehkeilijät vain ehdollisella tuomiolla. Tästä päättäen tahtovat siis sosialistimme uskotella, että heidän poliittiset mielipiteensä, eivätkä säädetyt lakimme, olisivat laillisuutta ja että sosialistilehtemme, eivätkä maamme tuomioistuimet, olisivat laillisuuden oikeita tulkitsijoita. Tällaisten mielipiteitten levittäminen tuottaa vaaraa yleiselle järjestykselle ja johtaa anarkiaan. Mielestämme olisi Suomen Sosialidemokraatti ehdottomasti pantava syytteeseen rikoslain 16 luvun 24 §:n nojalla maamme oikeuslaitoksen häpäisemisestä, varsinkin, kun sanottu lehti jo aikaisemmin on pyrkinyt kirjoittamaan samaan suuntaan.

Lakimies.

Vasemmisto-lehtien hyökkäykset Lapuan Liikettä vastaan

Kun silmäilee siellä täällä eri tahoilla maassamme ilmestyviä puoluelehtiä, varsinkin vasemmisto-porvarillisiin lukeutuvia, puhumattakaan sos.dem. sanomalehdistöstä, niin näyttää siltä, kuin kaikki aikamme 20:nnen vuosisadan rienaajahenget olisi päässeet valloilleen, nousseina vastustamaan, herjaamaan ja parjaamaan isänmaallista kansanliikettä sekä etenkin sen johtomiehiä. Mutta eipä sillä hyvä, hyökkäysten kohteeksi on joutunut vielä muitakin tavalla tai toisella liikkeeseen osallistuneita isänmaataan vilpittömin mielin rakastavia kansalaisia. Tämä matalamielinen maamme parhaimpaan kansanosaan kohdistuva halventamis- ja parjaamiskiihko on nyttemmin kansamme enemmistön äskeisissä presidentinvaaleissa saavuttaman suurimman voiton jälkeen kohonnut korkeimpaan potenssiinsa. Kun mikään keino kansanliikkeen nujertamiseksi ei ole tehonnut, eikä muuta taideta, niin epätoivon vimmalla koetetaan keksimällä keksiä toinen toistaan törkeämpiä valheita ja vääristelyjä, joita sitten melkein automaattisella säännöllisyydellä vuoron mukaan lajitellaan milloin minkin isänmaallisesti ajattelevan kunnollisimman kansalaisen tilille. Mutta tietenkin hyvin ymmärrettävistä syistä ja määrätyssä tarkoituksessa näiden mustaamiseksi. Mutta kun otetaan huomioon vastustajiemme alamittaisuus, sekä tuo liiaksi läpikuultava, vailla kaikkea moraalia oleva valheitten ohimenevä tulvaryöppy, joka on lähtöisin henkisesti köyhien ja sielullisesti rappeutuneiden ammatti-poliitikkojen aivoista, tai sokaistujen puoluejuonittelijain sairaan mielikuvituksen tuotetta ja hermostuneita sisunpurkauksia, niin Lapuan Liikkeen miehet eivät niistä kalpene. Raikas ilmapiirimme ei tule sen sakeammaksi, vaikka kaikki hornanhenget kiljuisivat loppunsa edellä, sillä ne ennenpitkää menehtyvät omaan mahdottomuuteensa. — Tuo omahyväisten ja persoonallisia etujansa tavoittelevien raukkojen suuntaama herjausten hyökyaalto ei vähimmässäkään määrin koske viattomain ihmisten omiintuntoihin. — Me tiedämme, että se on lähtöisin leiristä, jossa materialistisen historiankäsityksen aakkosia lakkaamatta ja yksipuolisesti tavaillaan, sieltä, missä on ryhdytty epätoivoisiin ponnistuksiin lieventämään kadotukseen tuomitun kommunismin kuolintuskaa. Sen iljettävässä ruumiissa kaikkialla sivistyskansojen keskuudessa suurin osa ilmeisesti on jo lahoamistilassa, joten ei se ketään lujatahtoista ja rehellistä ihmistä pelottane. Tiedämme myöskin, että tuo tapa ja tyyli ei ole eilispäivän keksintöä. Kaikkina aikoina kansojen historiassa on ikuinen kamppailu hyvien ja pahojen voimien välillä ollut lakkaamatta käynnissä, esiintyen muodossa tai toisessa. Se on kyllä nykyaikana paljon kehittyneempää kuin menneinä vuosina, sillä kaikkinainen pahuuskin häviönsä edellä lisääntyy huippuunsa. Näistä asioista, kuten muistakin, pyhä kirja avaa meille varmimmat tiedot. Raamatusta ja eri kansojen historiasta näemme etupäässä senkin tosiasian, että ihmiskunnan parhaimmat ja kaikkien aikojen suurimmat hyväntekijät ovat varsin monasti saaneet totuuden ja oikeuden puolesta kärsiä marttyyrikuolemankin. Sitäpaitsi tiedämme lukuisien hyväntekijäin saaneen virua ja menehtyä kidutuskammioissa sekä vankityrmissä. Usea on maastaan karkoitettuna saanut kuljeksia henkipattona vieraalla maalla, esim. Siperian erämaissa, koska hän on rohjennut paljastaa pimeyden valtojen salakavalat vehkeilyt sekä noussut puolustamaan kotikontuansa sortajan hävittäviä voimia vastaan. Heidän työnsä loistaa kirkkaana ja ikuisena muistona menneitten aikojenkin historiankin lehdillä. Meillä on lukemattomia esimerkkejä oman maamme historiassakin sankariemme urotöistä. Koska tila ei salli tässä vaatimattomassa kirjoitelmassani niitä käydä lähemmin koskettelemaan, niin olen vain tahtonut kuin ohimennen tehdä viittauksen niihin, lohdutukseksi isänmaamme puolesta sorretuiksi joutuneille.

Kun lisäksi otamme huomioon eletyn kokemuksemme menneitten vuosien varrelta, sekä nykyisin maassa vallitsevan taloudellisen ja valtiollisen tilanteemme, niin kaikesta päättäen läheisempi tulevaisuutemme näyttää lupaavammalta, mutta kuitenkin vain suhtautumalla varovaisesti valtiollisessa elämässämme kulloinkin esiintyviin ilmiöihin. Säilyttäkäämme uskomme vuorenvankkana myrskysään vallitessakin voittoon kaikissa niissä tehtävissä, mitkä kansanliike alunperin omisti ja asetti päämääräkseen. Totta on, että yleensä kaikki saavutukset käyvät läpi synnytystuskien, eipä isänmaallinen kansanliikekään ole voinut saavuttaa voittotuloksia ilman tarpeellisia uhrauksia. Vastustajatkin tajuavat liikkeen menestymisen edellytykset ja sen kaikki vastukset murtavat toimintatarmon. Senpävuoksi juuri heidän »laillisuus-huudoistaan» kouraantuntuvasti löyhkää pelko ja hermostuneisuus he kun tietävät, että L. L. on enemmän voittoja saavuttanut vuoden kuluessa kuin mikään puolue neljännesvuosisadassa. Tällä perusteella voidaan hyvin ymmärtää vastustajien hätähuudot.

Näistä taitamattoman pelkurin matalamielisimmistä kyläjuoruista mainitsen tässä muutamia esimerkkejä. Täällä Pohjois-Karjalassa ilmesty-

vistä sanomalehdistä ovat merkillepantavimmat kansanliikkeen parjaajat maalaisliittolaisena itseään pitävä »Karjalan Maa» ja »rajaseudun työläisten äänenkannattaja 'Kansan Voima'». Niissä milt'ei jokaisessa numerossa tunnetulla omahyväisyydellä nälvitään lapuanliikettä sekä sen johtohenkilöitä. «Karjalan Maa» vetää hyvinkin vertoja tässä suhteessa kuuluisille aateveljilleen »Suomenmaalle» ja »Turunmaalle», mutta koska se ilmestyy niin syrjäisessä paikassa kuin Joensuu, ei se kuitenkaan ole tullut niin huomatuksi kuin mainitut uskonveljensä. Maakuntalaiset näyttävät kuitenkin sen ymmärtävän, koskapa »Karjalan Maankin» ilmoittajat ja tilaajat ovat useilla paikkakunnilla tuntuvasti vähenneet. Lehtipahanen tuntuu muutenkin olevan vaikeassa taloudellisessa asemassa, jonka huomaa jo lehden toimitustavastakin. Sisällyksensä puolesta vastaavat nämä lehdet hyvinkin lakkautettuja kommunisti-lehtiä.

Kuten muistamme, puhuttiin jo viime kesän kuluessa vastustajiemme taholla maankavaltajien »yöunen häiritsemisistä» ja »lapuan roistojen» muka suorittamista »väkivallantöistä» y.m. Näistä moninkertaisesti väritetyistä uutisista sai monikin yksinkertainen maallikko sen käsityksen, että kommunistit ja muut maailmanparantajat ovat muka kärsineet hirveätä vääryyttä. — Muistamme myöskin, kun tasavaltamme presidentti, kunnianarvoisa »Ukko-Pekka» lausui pyydettäessä häntä presidenttiehdokkaaksi: »— — — — olkoonpa presidentinvaalin tulos mikä tahansa, maassa tulee vallita rauha», niin vasemmisto-lehdistö riensi heti opettamaan sitä lapualaisille. Kun sama »Ukko-Pekka» vihdoin tuli isännäksi maahamme, niin ääni taasen kellossa muuttui. Heti vasemmisto ilmoitti äänitorviensa välityksellä, ettei se mitenkään tahtoisi tyytyä vaalin tulokseen. Kilpaa riennettiin parjaamaan valitsijoita, etenkin maalaisliittolaisia, että näitä olisi muka »painostettu», eikä vieläkään ole tässä suhteessa rauha maahan palannut. — Vasemmisto kai kuvitteli mielessään, etteivät »Ukko-Pekan» sanat olleet heitä varten, vaan ainoastaan hänen kannattajilleen! Onko tässä mitään järkeä ja suvaitsevaisuutta enää? Hävetkää! — Quita non movere.

Tämä sanomalehtien moraaliton villitseminen onkin jonkun verran aikaansaanut epävarmuutta kansanliikkeeseen passiivisina suhtautuvien heikompain sielujen joukossa. Kun liike oli aallon harjalla, niin useampikin hetkellisen innostuksen nykäisemänä liittyi mukaan, mutta laskeuduttaessa aallon pohjalle, vaikkakin tilapäisesti, olivat valmiit luopumaan siitä pois. Näistä jänishousuista ja haihattelijoista ei liene kenellekään mitään hyötyä, koska he ensimäisen vastoinkäymisen sattuessa karkaavat riveistä. Kuuluisa ranskalainen sotamarsalkka F. Foch-vainaja lausui, eikä suotta: »maailmansodassakin kansojen kohtalon ratkaisi lopullisesti painettu sana, Euroopan sanomalehdistö, eivätkä kanuunat». Heikko ihminen uskoo sen, mitä sille vakavalla naamalla sanotaan. Ainoastaan lujatahtoisempi kansanaines ei järky paikaltaan missään olosuhteissa, vaan pysyy vastoinkäymisissäkin tyynesti riveissä. Tällä tavoin puhdistuu L. L. vähitellen kaikesta hetkellisesti mukaan tempaantuneesta kuonasta, ja tosi-sänmaallisista kansalaisista muodostuu sellainen voimatekijä, husaari-joukko, joka ei vavahda kuumassa tai kylmässä myrskysäässä. Tämä on karkeasyinen totuus, joka vastustajankin täytyy ottaa laskuissaan vakavasti huomioon. Siihen viskautuvat parjauksien vaahtopäiset aallot kuin teräksistä vuorenseinää vastaan. Lapuanliike seisoo järkkymättä vastustajiensa keskellä, niinkuin muinoin kreikkalaiset Termopylain solassa suoriutuen voittajana päämääräänsä, olkootpa vastustukset kuinka suuria hyvänsä.

Lopuksi tahtoisin mahdollisten väärinkäsitysten välttämiseksi tehostaa sitä seikkaa, että kansanliike ei taistele työväkeä vastaan, vaan päinvastoin suojelee tasapuolisesti kaikkia kansanluokkia niitä vahingoittavista käsityksistä ja opeista, kuten usein mainittu marxilaisuuskin on. — Kansanliike ei myöskään taistele kansanvaltaa vastaan, vaan kansanvallan puolesta. Usein esiintyy väite: »äärimmäisyys synnyttää äärimmäisyyttä». Tällä tahdotaan tuoda esiin, että lapuanliike synnyttää kommunismia, sensijaan, että sen pitäisi poistaa sitä. Tämä on harhapäätelmä, sikäli kuin on tunnettua, että kansanliike pyrkii kulkemaan ja toimimaan tosiasiallisesti kultaisella keskitiellä. Monen moneen kertaan on liikkeen taholta vakuutettu, että valta on siirrettävä puoluemiesten käsistä takaisin kansalle. — Myös tulee muistaa, että ellei v. 1918 olisi ryhdytty tarpeen vaatimiin toimenpiteisiin kommunismin nujertamiseksi, niin maa olisi punakaartilaisten vallassa, autio ja hävitetty. Taasen, ellei kansanliike olisi toista vuotta sitten oma-aloitteisin ottein repinyt »Neuvosto-Suomen» kantajoukoilta riepuja yltä ja suistanut heitä pois julkisilta paikoilta, niin kuka arvaa, mihin tilaan olisi luisuttu? — Mielestäni jokaisen lapualaisen tehtävänä olisi tehdä selväksi nämät asiat paikkakuntansa harhaanjohdetulle työväestölle. Muistakaamme jokainen, että isänmaamme onni ja menestys on korkein lakimme!

Jussi R:nen.

Varsinais-Suomen maalaisliittolaiset ja L.L.

„Suomenmaan" y.m. lehtien selostuksen mukaan on Turussa 29. III koolla ollut maalaisliiton piirikokous hyväksynyt eräitä Lapuan Liikettä vastaan tähdättyjä ponsia, jotka kaikessa naiviudessaan hakevat vertaistaan.

Lehdet kertovat, että kansanedustaja(!) Pilppula käyttämässään puheenvuorossa oli m.m. lausunut, että Lapuan Liike oli alkuaan kyllä hyväksyttävä ajaessaan oikeata asiaa, mutta sitten, kun sen muka valtasivat jotkut hämäräperäiset, tuntemattomat (?) miehet, jotka veivät hänen mielestään liikkeen päin hongikkoa, ei rehellinen maalainen voi siihen kuulua, koska mainittu liike tähtää parlamenttarismin ja kansanvallan hävittämiseen ja sitä tietä — kuten hra Pilppula sanoi — kapulan asettamiseen talonpojan suuhun!

Samanlainen lienee ollut muiden kokouksessa olleiden kanta. Niille maalaisliittolaisille, jotka eivät vielä ole isänmaallisuuttaan siirtäneet museoon ja jotka edelleen ovat kansanliikkeen kannattajia, annettiin jyrkkä paheksumislausunto ja heistä sanottiin, etteivät he ole oikeutettuja kantamaan maalaisliittolaisen nimeä.

Näin kertovat maalaisliiton omat lehdet.

Emme viitsi ruveta väittämään kokouksessa esitettyjä lausuntoja vastaan, koska ne ovat niin typeriä, ettei niihin mielellään puuttuisi. Olemme antaneet vain lukijoille tilaisuuden tutustua niihin tuuliin, jotka siellä Auran rannalla — maalaisllittolaisiksi itseään nimittävien keskuudessa — puhaltavat. Varmaa kuitenkin on, että jos maalaisliitto jatkaa vaellustaan tällä tiellä, niin sen vielä jäljelläolevat kannattajat ennenpitkää sanovat liitolleen hyvästit.

Varsinaissuomalainen.

Mistä löydetään kommunisteja

Aktivistin painokannejutun yhteydessä kertoivat päivälehdet „Helsingin Sanomain" liikkeelle laskemaa uutista, että toimittaja Eerolainen olisi kommunisti ja ryssien kätyri ja että hän olisi antanut tietoja ryssille. Eerolainen tuomittiin pari päivää tämän jälkeen Aktivistissa olleen „Laukauksia" kirjoituksen kirjoittajana 10 kk. vankeuteen ja päästettiin toistaiseksi vapaalle jalalle. Nyt on E. ilmoittanut nostavansa syytteen niitä lehtiä vastaan, jotka ovat tällaisia huhuja julkisuuteen päästäneet. Myöskin tulevat muutamat toiset Aktivistin entiset toimittajat vaatimaan edesvastuuta eräille tunnetuille henkilöille, jotka ovat perättömiä tietoja levitelleet kaikista Aktivistin toimihenkilöistä. Siis puoluelehtien mukaan on paljastettu huomattava kommunistijuttu, jossa syyllisetkin ovat tiedossa! Tämän paljastuksen ovat tehneet porvaripuolueitten lehdet.

Mitä nyt sanovat viranomaiset? Miksi päästettiin Eerolainen y.m. kommunisteiksi nimitetyt Kokkolan raastuvanoikeudessa vapaalle jalalle? Tuntuu siltä, etteivät viranomaiset vieläkään suhtaudu kommunisteihin nähden kaikella sillä valppaudella kuin saattaisi odottaa. Aktivistien jyrkkä vaatimus on se, että juttu on viranomaisten kiireesti ja tarkasti tutkittava ja nämä kommunistit pidätettävä. Mutta jos tutkimuksissa selviää, että toimittaja Eerolainen y.m. ovat syyttömiä, on viranomaisten syytä tutkia porvarilehtien toimittajia, sillä silloin niistä löytyy ryssien kätyreitä.

Sinimustan vakaa vaatimus on se, että kommunistit on pantava telkien taa, mutta Sinimusta odottaa myöskin, että aktivisteille jaetaan oikeutta. Niin, että nyt on vankila edessä joko Aktivistin tai sitten puoluelehtien toimittajilla.

Jokatapauksessa: Salat julki!

„Pyhän huolettomuuden" ritari

Hei, eteenpäin! Ma isken näin!
Kas töyhdön, ratsun valkean
ma tuolla näin!

Hei, eteenpäin! Ma isken näin!
Ken tänne käy, käy kuolohon
mun rynnistäin!

Vastusta päin kun syöksyn näin,
saan sankarien saattohon
ma seppelpäin!

Ja vaikka kuoloon itse näin
ma ryntäisin — ei hätää lain!
Tää tehtäväin!

Kas, päällikön näin tuolla päin,
hän voittohon mun johtavi:
hei, sinnepäin!

Helmi Kallio.

L.L:n äänenkannattajakysymys

L.L:n edustajakokouksessa Lapualla viime maaliskuun 28 p:nä oli esillä m.m. kysymys L.L:n äänenkannattajasta. Alustaja ehdotti, että liike nimeäisi viralliseksi äänenkannattajakseen Sinimustan. Keskustelussa ehdotus sai kannatusta eräiden puheenvuoronkäyttäjien taholta, ja panimme merkille, että nämä henkilöt edustivat piirejä, joissa L.L. on toiminut aktiivisesti. Eräitten muitten, sanoisimmeko hiukan parlamentaarisempien seutujen edustajat tuntuivat pitävän Ajan Sanaa lehtenä, joka sopisi viralliseksi äänenkannattajaksi. Asia jäi lopullisesti päättämättä, mutta lykättiin se keskustelun antamin evästyksin uuteen valtuuskuntaan, mikä olikin luonnollista, sillä eihän se ollut mitenkään vielä kypsynyt ratkaistavaksi.

Koska Sinimusta täten on tullut myös ehdolle virallisena äänenkannattajana, on meilläkin syytä sanoa asiasta joku sana. Ja sanomme heti suoraan mielipiteemme, että meidän käsityksemme mukaan L.L:ssä on jo tarpeeksi paljon virallisuutta ja virallisia muotoja, niin että erikoista virallista äänenkannattajaa ei mikään pakota nimeämään. Virallisen lehden hoitaminen kohtaa vaikeuksia, ainakin kun on kysymys kansanliikkeestä, joka omalla voimallaan on kasvanut ja toivottavasti jatkuvasti kasvaa niine otteineen, jotka kulloinkin tarpeellisia ovat. On tietysti hyvä ja välttämätön, että on lehtiä, jotka liikkeen suuntaa ajavat, mutta jos ne toimivat jonkinlaisina Vapaina Ääninä, jotka ovat suoraan kosketuksissa rivimiesten kanssa ja siten tavallaan tulevat liikkeen kaikkien jäsenten toimittamiksi, voivat ne hedelmällisimmin täyttää tehtävänsä. Sitenhän on ollut asianlaita tähänkin asti. Aktivisti-niminen lehti, joka nyt on lakkautettu, oli tuollaisena suoraan kansan itsensä toimittamana, tuulta purjeisiin puhaltavana Vapaana Äänenä, ja Sinimusta nyt koettaa voimiensa mukaan taas olla liikkeen aktiivisen suunnan tulkkina. Toisaalta Ajan Sana, jonka asema jokapäiväisenä sanomalehtenä on jo sinänsä erilainen, tekee omalla sarallaan tarpeellista työtä. Eiköhän näin voisi olla edelleenkin?

Jos nyt jostakin lehdestä tehdään virallinen, on tilanne vaikeampi. Ensinnäkin tuo virallisuus sitoo jo siksi paljon, että sisällys saattaa käydä kuivaksi, ja silloin ei lehti täytä enää tehtäväänsä olla herättävänä, jonkinlaisena huutavana äänenä tässä vieläkin nukkuvassa maassa. Jos lehti taas käy hyökkäileväksi, saattaa se joutua heti tekemisiin viranomaisten kanssa, kuten oli laita Aktivistin. Virallisen lehden vastuu ja asian sen kautta herättämä huomio on aivan toista kuin jos lehti epävirallisena saakin kutsuja oikeuteen. Ja tilannehan tällä hetkellä on sellainen, että kaikki lapuanhenkiset julkaisut saavat olla alati varuillaan, koska niiden sisältöä viranomaiset tarkasti tutkivat antaen vasemmistolehtien kyllä puhua mitä tahansa.

Meistä tuntuisi parhaalta sellainen ratkaisu, että L.L. virallisesti ilmoittaisi, että kaikki lapuanhenkiset julkaisut, jotka kerran liikkeen päämäärien hyväksi työskentelevät, saakoot epävirallisina edelleenkin ilmestyen kaikilta liikkeeseen kuuluvilta täyden kannatuksen. Jokainen kannattakoon sitä julkaisua, joka on hänen käsityskantaansa lähinnä. Eikä suinkaan ole haitaksi, että jokaiseen L.L.-kotiin tulevat molemmat tällä kerralla ilmestyvät lapuanhenkiset julkaisut, sanomalehti Ajan Sana ja aikakauslehti Sininimusta.

Jos valtuuskunta kuitenkin haluaisi nimetä esim. Sinimustan viralliseksi lehdekseen, ei meillä tietenkään ole mitään sitäkään vastaan, mutta kuten jo yllä selostimme, ei se meistä näytä mitenkään tarpeelliselta. Näin »vapain käsin» toimien luulemme voivamme paremmin hyödyttää yhteistä asiaamme, kansan herättämistä ja valveillapitämistä.

Rajantakaiset haudat

Ne huutavat kaukaa meille
yli kontujen, korpien, soiden,
idän vinhojen tuulien kielin
ne kutsuvat vaikeroiden,
vuodesta vuoteen surren,
vaan kutsua kuule ei kukaan.

Soi tuulessa äänetön sana:
— Sinä ymmärrät, soturi-veli:
minä kauas katsoin ja iskin,
rajat heimoni kangasteli
jo unessa, piirtyen vuoriin —
mut silloin saavutti surma.

— Veli, taistelit vierelläni,
sanan veit luo kansani tylyn.
„Hän heimonsa puolesta kuoli",
he sanoi, ja haapiohylyn
he niinkuin jättävät rantaan,
näin unhoittivat he mun.

— Mut elän, kun uneni elää,
olen alla vain hangen ja jään.
Yli hautani heimoni kulkee
ja kantaa ristiään:
„Oi Simon Kyreneläinen,
minä uuvun, ristini ota!"

— Minä huudan näin itätuuleen
ja uneni uljaat elää
suvi-iltain siinnossa täällä,
ja paimenhuiluissa helää.
Vain luuni on maata ja multaa.
Kun hetki lyö, niin tulkaa!

Veikko Virmajoki.

Otteita

toim. Eerolaisen vastineesta raastuvanoikeudelle tunnetussa Aktivistin jutussa

Aktivistin viime jutun käsittelyssä Kokkolan raastuvanoikeudessa esitti syytetty toim. Eerolainen laajan vastineen, jota lehdissä jo jonkunverran selostettiin. Kun olemme saaneet jäljennöksen käytettäväksemme, julkaisemme siitä eräitä mielenkiintoisia kohtia entisten lisäksi:

Aktivisti-lehti vastaa nyt neljänteen syytteeseen tämän oikeuden edessä, mutta Aktivisti ei silti ole häpeäpaalussa, kuten sen vastustajat julkisessa sanassa julistavat. Jos edellisiin syytteisiin oli kunniakasta vastata, on sitä kunniakkaampaa vastata tähän nyt vireilläolevaan. Tarkoitan ensisijassa syytteen sitä osaa, joka koskee „Laukauksia"-otsikolla varustettua kirjoitusta.

„Laukauksien" syntyhistoria.

Koska Aktivistin tehtävänä oli ja tulee vastaisuudessakin olemaan taistelu oikean laillisuuden puolesta, on käsitettävää, että laillisuustaistelijoiden muistoa lehdessä verestetään ja ylistetään. Viime tammikuussa tuli kuluneeksi 10 vuotta siitä, kun Karjalan sankari Bobi Siven kaatui kunniakkaasti Suomen lipun juurelle laillisuuden puolesta, ja siksi oli luonnollista, että Aktivisti mainitsi myöskin tästä. — Kun toimittaja Otto Kotonen, johtaja H. Paavilainen ja konsuli Valde Sario kävivät Kokkolan raastuvanoikeudessa todistamassa kansanedustaja K. J. Ståhlbergin isänmaattomuudesta, oli heidän kanssaan puhetta siitä, että he lähettävät Aktivistille muistokirjoituksen Sivenin kuoleman 10-vuotispäivän johdosta. Minulle tuntemattomista syistä ei kuitenkaan kirjoitusta saapunut siihen mennessä, että se olisi kerinnyt lehden kuudenteen numeroon. Kun oli jo muutamia viikkoja kulunut Sivenin kuoleman 10-vuotispäivästä ja oli välttämätöntä julkaista vainajan kuva tekeillä olevassa lehdessä ja myöskin jonkinlainen muistokirjoitus, laadin eräänä yönä k. o. muistokirjoituksen. Sen julkaisemisen esteeksi tuli kuitenkin kirjailija Sulo-Veikko Pekkolan kuolema. Selviö oli, että hänen, joka oli lehtemme uuras avustaja ja oikea aktivisti, kuolinilmoitus oli saatava lehteen ja vaati se kokonaisen sivun. Kirjoitukselle, jonka olin laatinut Sivenistä, ei ollut tilaa. Ei ollut myöskään tilaa kirjoitukselle, joka koski Eugen Schaumania ja joka oli osittainen käännös edellisestä juuri ilmestyneestä „Aktivisten"-lehdestä. Schaumanin kuva oli julkaistu siinä, ja oli se siitä syystä myöskin välttämättömästi käytettävä tekeillä olevassa numerossa käytännöllisten seikkojen vuoksi. Aikaisemmin selostamastani syystä oli myöskin Sivenin kuvan käyttäminen välttämätöntä lehden kuudennessa numerossa. Koska lehti oli jo päivän myöhässä, otin kiireessä Schaumania koskevasta kirjoituksesta alkulauseen ja Siveniä koskevasta kirjoituksesta alku- ja loppulauseen ja vein latomoon. Loppulauseessa yksikkömuoto, koska se nyt tuli koskemaan kahta henkilöä, muutettiin tietysti monikoksi. Konttorissa kävi siihen aikaan useita ystäviäni ja näkivät he korrehtuurin mainitusta kirjoituksesta, jota pitivät hyvin onnistuneena. Jonkun henkilön kanssa oli kyllä puhetta siitä, että vasemmistolehdet voivat kirjoituksessa olevista sanoista „näinä päivinä" pitää pahaa melua, eivätkä ole käsittävinään sitä, että sanoilla tarkoitetaan Sivenin kuoleman 10-vuotispäivää. Ennen lehden varsinaista painatusta lähetin korrehtuurin tarkastettavaksi henkilöille, joiden nimiä en halua tässä mainita ja sain heiltä hyväksymisen pienillä muodollisilla korjauksilla, jotka heti painossa muutettiin. Korrehtuurivedoksen aukeamasta, joka koski Sulo-Veikko Pekkolaa ja Schaumania & Siveniä, asetin Kirjapaino O/Y Kokkolan näyteikkunaan ja siinä näin sen vielä olevan kolme päivää sen jälkeen, kun poliisi teki tunnetun razziansa kirjapainossa. Tämä osoituksena siitä, että olin rehellisessä mielessä ladottanut k. o. kirjoituksen ja ettei siinä ollut mitään salaamista viranomaisilta, vaan annettiin heille jo silloin tilaisuus harjoittaa ennakkosensuuria, jota he sitten myöhemmin ovat ahkerasti käyttäneet.

Vaikutteita ja seuraamuksia.

Edelläesitetty on pääpiirteissään selostus siitä, miten tuo paljonpuhuttu „Laukauksia"-kirjoitus syntyi, kirjoitus, joka pani ei-lapualaismaalaisliittolaiset äänestämään Pekka Svinhufvudin Tasavallan presidentiksi. Siis tahtomattani teki tuo kirjoitus maallemme suuren palveluksen. Jos viranomaiset ilman ennakkoluuloja ja omaten hyvää tahtoa olisivat tätä juttua tutkineet, olisivat he heti huomanneet, miten kirjoitus on syntynyt ja mitä sillä on tarkoitettu, ja että sanoilla „näinä päivinä" tarkoitetaan Sivenin kuoleman 10-vuotispäivää.

Olen kansalaissankarejamme Schaumania ja Siveniä ja heidän muistoaan aina pitänyt niin pyhinä, etten ole voinut uskoa kenenkään isänmaattomankaan niiden nimien yhteydessä ajattelevan mitään alhaista. Isänmaalliset kansalaiset, jotka puoluelehdissä saivat nähdä kuvan k. o. Aktivistin sivusta, kyselivät ihmeissään, mitä rikollista siinä on. Heidän vielä saastumaton mielikuvituksensakaan ei kirjoituksesta löytänyt mitään pahaa. Jos kirjoitus olisi julkaistu viime kesänä, ei kukaan olisi nähnyt mitään pahaa, päinvastoin, mutta ei kaiketi syykseni voida lukea sitä, ettei Sivenin kuoleman vuosipäivä siksi ajaksi sattunut. Kun kirjoitus julkaistiin juuri silloin, kun vasemmistolehdet huusivat anarkistisista töistä ja murhasuunnitelmista ja jolloin suuri osa kansaa antoi rikolliselle mielikuvitukselle vallan, silloin k. o. kirjoituksessa myöskin nähtiin rikollista.

Mitä sitten Schauman ja Siven ovat tehneet? Ensiksimainittu omankädenoikeutta käyttäen poisti tieltä miehen, joka ei noudattanut Suomen perustuslakeja, ja seisoi hän siis lain puolustajana ja sen puolesta myöskin kaatui. Siven seisoi taas viimeiseen hengenvetoon virkapaikallaan edustaen lainvartijaa ja ennen kaatui kuin luopui niistä alueista, Repolan ja Porajärven pitäjistä, jotka olivat jo vanhastaan Suomelle kuuluvia. Jos k. o. kirjoituksessa olisi esim. sanottu, että jälleen tarvitaan samanlaisia uhrautuvia tekoja, voisi rikollinen mielikuvitus siitä tehdä joitakin johtopäätöksiä, mutta rikoksiin yllytystä ei se siinäkään muodossa sisältäisi. Eihän nimittäin ole mahdollisuutta nyt samanlaisia tekoja tehdä, kun meillä ei ole ryssäläistä kenraalikuvernööriä eikä toivottavasti alueitammekaan ryssälle enää sovinnolla luovuteta. Itsemurhan yllytyksestä ei kait yleinen syyttäjä aio syyttääkään, joten vaikenen siitä, ja sitäkin suuremmalla syyllä, kun syyttäjän lienee vaikeata siinä tapauksessa löytää syytöksensä tueksi sopivaa lainkohtaa, mihin nojata. Kirjoituksessa sanotaan: „Näinä päivinä (tarkoitetaan Sivenin kuoleman 10-vuotispäivää) on meillä syytä muistaa näitä kahta todellista aktivistia, sillä jälleen tarvitaan samanlaisia uhrautuvia miehiä." Siis teoista ei puhuta mitään, ainoastaan miehistä. Eikö sitten jälleen tarvita samanlaisia miehiä kuin olivat Schauman ja Siven? Oikeuden luvalla sanon, että tarvitaan ja kipeästi tarvitaankin — nyt juuri ja enemmän kuin koskaan ennen. Onhan meillä länsi-

Ne Lapuan miehen sanat

Ne olivat totisia totuuden sanoja, ne olivat miehen sanoja, sanoja, jotka käyvät kipeästi kuin vasaran isku niihin, joilla on kipeitä paikkoja. Totuuden sanat ovat aina karvaita. Niiden karvaus johtuu siitä, ettei niitä voida kumota. Jospa totuuden sanat voitaisiinkin kumota, niin eiväthän ne totuuden sanoja olisikaan.

Että totuuden sanoille ollaan aina vihaisia — siellä missä ollaan — se on kautta aikojen merkille pantu. Ei lainkaan tarvitse oudoksua, jos Lapuan miehen sanat herättivätkin vasemmalla ja keskustassa sikäli huomiota, että alakerturit heidän lehdissään nousivat takajaloilleen ja alkoivat parjata ja vääristellä. Älkäämme missään tapauksessa tätä oudoksuko! Niinhän pitääkin olla, sillä niinhän on aina ollut ja tulee vastaisuudessakin olemaan. Täytyyhän vääristellä ja parjata, koska ei mitään muuta voida. Totuuden sanoja on vaikea kuulla ihmisten, joiden omatunto ei ole levon, vaan paatumuksen tilassa.

Varmaankin Siltasaarella samoin kuin Suomenmaan toimituksessakin arvellaan ja ehkäpä uskotaankin, että alakertureiden napostelut tulevat miellyttämään heidän lukijakuntaansa, mutta tässä asiassa, jos he niin uskovat, on koko paljon tinkimisen varaa. Varmaa on, että paljon on näiden lehtien lukijakunnassa niitä, jotka ovat tulleet lukeneeksi Lapuan miehen sanat jostakin, sellaisina kuin ne on sanottukin, ja ovat valmiit sanomaan amenensa noiden sanojen lopussa.

Ja heitä ei ole miellyttänyt parjaus totuuden sanoja vastaan, olkoonkin, että heidän tilaamansa lehti on tehnyt itsensä syypääksi herjauksiin. Varmana saamme edelleen pitää, että näiden sanojen julkaisijan ei tarvitse koskaan painaa päätänsä alas häpeästä; sanottuaan niin ja niin, sillä vastaisuudessa nämät sanat pääsevät lopullisesti oikeuksiinsa. Puoluekirojen rikkirepimä kansamme ei tällöin osaa kokonaisuudessaan antaa lausutuille sanoille niille tulevaa arvoa. Sen tekee vastaisuus, jolloin nähdään aika, jota nyt eletään, siinä valossa, missä sen L.L:n hengen omaajat nyt näkevät.

Missään tapauksessa ei tarvitse ihmetellä, jos kansanliikettä ja sen johtohenkilöitä vastaan on eri tahoilla hampaita näytelty, kun ottaa huomioon, miten moniin eri puolueisiin on kansamme repelöitynyt. Onhan selvää, että kuta enemmän puolueita on, sitä enemmän on niin sanoakseni kukko-orsia, joilla on mukava kiekua ja pöyhistellä. Kukko-orren menetys on arka asia, hyvinkin arka! Sen menetystä tai turvallisuuden vaaraa haistellaan kaikesta mahdollisesta. Kukko-orsien turvallisuutta on lujitettu lehmäkaupoilla y. m:llä. Jos sitten herää kansanliike ja oikeutetuista vaikutteista, on siinä aina todellinen vaara olemassa. Täytyyhän ottaa lukuun orren luhistumismahdollisuus. Jos se luhistuisi, luhistuisi hyvin paljon. Niin että kun tätä taustaa vastaan katselee asiaa, niin eipä todellakaan ihmetytä, jos kansanliikettä vastaan noustaan takajaloilleen. Ihmetellä vain täytyy, ettei nyt esim. Suomenmaan toimitus ole julkisesti paheksunut L.L:n saavutuksia. Täytyneekö ajatella, että siellä on hyväksytty vanha kanta: Mauri on tehnyt tehtävänsä, Mauri saa mennä. Kyllä kai niin täytyy. Sillä jos nyt Mauri menisi, jäisi tuo jo mainittu orsi entistä lujemmaksi. Saadut saavutukset unohtuisivat tai ne ehkä voisi jollakin ovelalla verukkeella omaksua omikseen, eikä Maurin saavutuksiksi. Ja nyt kun Mauri ei mene, niin täytyy näytellä hampaitaan. Täytyy, koska mitään muuta keinoa ei ole, eikä tule olemaan. Täytyy tässä yhteydessä sanoa, että jos tämä meidän kansamme ajan mittaan voi säilyttää sen valtiollisen aseman, joka sillä nyt vielä on, säilyy se L.L.-hengen varassa, eikä minkään muun. Jos L. L.-henki sammuu tästä kansasta, silloin ollaan hukassa. Silloin riemuitaan Siltasaarella. Totisesti ollaan hukassa, sillä tiedämmehän, mihin vie siltasaarelaisten tie: sinne mihin ennenkin. Meistä tulee ryssän orjia — jäännöksistä, kun vastahakoiset ensin poistetaan. Tämä tiedetään, ja yhä useampi ja useampi tulee siitä tietoiseksi. L. L.-henki ei vielä näinä päivinä hauko viimeisiä henkäyksiään, siitä saatte, parjaajat, olla aivan varmat. Sitä henkeä on enemmän nyt, kuin mitä ehkä olette laskeneet olevan. Ja kun niin on, ei olisi haitaksi, vaikka parjaajat pitäisivät vähän kapeampaa suuta.

Kuokkamies.

---

maisen kulttuurin puolustajina itää vastaan sellainen tehtävä, että se kysyy mainitunlaisia uhrautuvia miehiä eikä puoluepaaveja. Me olemme huonosti vartiotointamme hoitaneet ja se on johtunut siitä, että meillä on liian vähän Schaumanin ja Sivenin kaltaisia miehiä.

Mitä tarvitaan, mitä ei?

Viime päivinä olemme nähneet, että silloin kun isänmaallinen kansa nousi varoittaen huonoja linnanherroja vastaan, silloin isänmaallinen rintama myöskin hajosi. Puoluepaavit astuivat esiin. Nähtiin tapauksia, että miehet, jotka aikaisemmin olivat kuuluneet aktivistien riveihin, pakenivat nyt jonkun itsekkään puolueen tunnuksien taakse. Kansakoulunopettaja, josta oli tullut 100,000 markan vuosipalkkaa nauttiva puoluelehden toimittaja, ei enää tuntenut rehellisiä shpalerniitteja — esimerkkejä loppumattomiin. — Kommunisteja, ryssää ja puoluepaaveja vastaan me tarvitsemme Schaumanin ja Sivenin tapaisia miehiä, miehiä, joiden periaatteita ei voida rahalla ostaa. Ja jos nykyistä tilannetta jatkuu pitemmälle, eikä meillä uhrimielisiä miehiä ole, tarvitaan meillä vielä laukauksiakin — vierasta valtaa ja sen kätyreitä vastaan, kuten Schaumanin laukauskin oli. Me tarvitsemme uhrautuvia miehiä, kuten Aktivisti osuvasti kyllä sanookin, mutta me emme tarvitse murhamiehiä, ei ainakaan murhaamaan oman maan kansalaisia rauhan aikana. — Minä pyydän vakavasti syyttäjältä kysyä, ketä minä olen kehoittanut murhaamaan, ja minä tahdon samoin vakavasti oikeudelle vakuuttaa, etten ole sellaisiin tekoihin kehoittanut ketään. Katsokaa Aktivistin viidettä numeroa tältä vuodelta. Siinä puhuessani kommunistien kehoituksesta murhata Riipinen, Kosola, Kares y.m. olen kirjoittanut m.m. näin: „Miksi ne, jotka kehoittavat toisia murhaamaan, eivät tee sitä itse?" Sen haluan tässä tilaisuudessa toistaa ja vakuuttaa, että ohjetta: „Parempi on, että yksi kuolee kansan tähden, kuin että koko kansa hukkuisi" olen valmis itse noudattamaan, jos isänmaan onni ja menestys sitä vaativat. Jos isänmaa vaatisi jonkun yksilön poistamista, niin olen aina valmis siihen, sillä minulla on terve käsi. Sellaista vaatimusta en ole huomannut, sillä tähän saakka ei ole esiintynyt yksilöitä, jotka olisivat voineet tämän maan asioista yksin määrätä ja maan vahingoksi niistä määrätä. Mies, joka kehoittaa tai yllyttää toisia rikokseen, jonka voi itse suorittaa, on mielestäni raukka sanan täydessä merkityksessä ja ehdottomasti lain mukaan tuomittava. Sitä minä en tahdo olla.

Minä uudistan vielä yleiselle syyttäjälle kysymyksen, kuka tai ketkä ovat ne henkilöt, joita olen kehoittanut murhaamaan? Ne on syyttäjän tämän oikeuden edessä nimettävä, jos aikoo syytettään jatkaa, sillä ei kait minua aiota syyttää vain ylimalkaisesti yllytyksistä murhiin — täytyyhän rikoksella olla määrätty objekti — sehän on lain perusteissa a ja o. Olenko kehoittanut murhaamaan jonkun kommunistin vai kaikki kommunistiseen puolueeseen kuuluvat, tai ehkä Tasavallan presidentin, ehkä Väinö Tannerin tai Hakkilan, vaiko Ståhlbergin tai Lavoniuksen — ehkäpä Ernesti Hentusen tai sen poliisimiehen, joka pahoinpiteli minua viime syksynä Helsingin poliisilaitoksen putkassa? — Pekkalan tai Rötkön voin heittää niskasta ulos Säätytalosta, mutta siitä on vielä pitkä matka murhaamiseen, yhtähyvin kuin jonkun kommunistin piiskaaminen pajunvitsoilla — ei sekään ole murhaamista, vaan menettelytapoja kansan kasvatuksessa.

(Jatkuu)

„Lapuanliikkeen suunnitelmia“

Yhtyessään niihin lukuisiin reposteluihin, joita vasemmistolehdet ovat lukijoilleen tarjonneet L.L:n ensimmäisen vuosikokouksen johdosta, Helsingin Sanomat kirjoitti äskettäin „Lapuanliikkeen suunnitelmia“-nimisen pääkirjoituksen, jossa se tahtoo lukijoilleen uskotella, että Lapuan Liike olisi ohjelmassaan tai ohjelmattomuudessaan väljähtynyt niin pitkälle, että kommunismin hävittäminen, joka oli mainitun liikkeen alkuperäinen päämäärä, olisi nyt kokonaan jäänyt syrjään ja että Lapuan Liike ajaisi nyt „sitä, mitä äärimmäiset oikeistopuolueet eri maissa“, ja olisi siis sen tarkoituksena vallan siirtäminen kansalta hallitsevalle ylimystöluokalle.

Tahtomatta pitemmälti puuttua Helsingin Sanomain lausuntoon, jossa asioita vääristellään ja lukijoiden silmille yritetään heittää sumua lausumme, että kansanliike on nyt aivan sama ja ajaa aivan samoja tarkoitusperiä kuin sen alkuaikoinakin. Kaikki ne kysymykset, jotka ovat liikkeen ohjelmassa, ovat periaatteellisesti olleet siinä alusta alkaen. Kun me katsomme välttämättömäksi, ettei yleistä äänioikeutta olisi poistettava niin, että oikeuksien rinnalla olisi kansalaisella jotain velvollisuuksiakin ja ettei kaikille heittiöille voisi yhteiskunnassa antaa samoja oikeuksia kuin kunniallisille — isänmaan parasta tarkoittaville — kansalaisille, niin emme tiedä siinä tekevämme mitään ihmeellistä, vaan ainoastaan sen, mikä valtiollisen elämämme tervehdyttämiseksi on välttämätöntä. Tällä juuri voitaisiin antaa musertava isku kommunismille, joka nyt tosin on paennut piiloon maan alle, mutta joka sopivan tilaisuuden tullen jälleen nostaa päänsä ylös.

Hels. San. sanoo, että Lapuan Liikkeen jäseniksi kelpaavat kyllä 18-vuotiaat yhtä hyvin kuin 70-vuotiaatkin, mutta lapualaisten mielestä ei 24:n ikäraja valtiollisissa vaaleissa ole riittävän korkea. Nämä ovat kuitenkin kaksi aivan eri asiaa, Lapuan Liikkeeseen eivät liity muut kuin tosi-isänmaalliset, ja jos joku omaa vaikka kuinka nuorena tosi-isänmaallisen mielenlaadun, niin emme tahdo häneltä siinä tapauksessa kieltää oikeuksiakaan. Valtiollisissa vaaleissa sensijaan meillä nyt on äänioikeus, vaikka ryssän kätyreillä. Ja yleinen ja yhtäläinen äänioikeus juuri on parhain puolustuslinja epäisänmaallisille. Hehän näet epäisänmaallisuudestaan huolimatta voivat vaikuttaa maan, kansan ja valtakunnan asioiden ratkaisuun aivan samalla tavalla kuin isänmaallisetkin. Tämä on juuri se epäkohta, johon Lapuan Liike tulee käymään käsiksI.

Hyvin ymmärrettävää on vastustus muuten, sillä pelkohan panee huutamaan. Vasemmisto ja keskusta pelkäävät sen suojamuurin murtumista, joka heillä on ollut rajoittamattomassa äänioikeudessa, jonka avulla he ovat voineet käyttää hyväkseen oppimattomia ja asiaymmärtämättömiä ihmisiä, jotka he agitatiollaan ovat johtaneet harhaan. Huutaminen ei kuitenkaan paljoa auta, sillä Lapuan Liike on päättänyt viedä ratkaisuun tämänkin asian, ja se tulee sen viemään. Uskokaa pois! X.

L. L:n naisille

Äskettäin pidetyssä L.L:n vuosikokouksessa oli keskustelukysymyksenä myös naisten suhtautuminen mainittuun liikkeeseen. Asetettiinkin toimikunta järjestämään naisten toimintaa tulevaisuudessa. Vaikka olenkin varma, että tämä toimikunta ottaa huomioon kaikki mahdollisuudet, tahtoisin silti jo kiinnittää arv. L.L:n naisten huomion vielä erääseen:

Kenellekään ei ole tuntematonta nykyinen vaikea taloudellinen tilanne, eikä myöskään se, että tästä joutuvat kaikkein kipeimmin kärsimään lapset, valkoisten työläisten pienokaiset, joiden isät saavat turhaan etsiä työtä hankkiakseen lapsilleen sitä ravintoa, jota nämä tarvitsevat. Monetkin heistä joutuvat lähestyvän kesän kuumat päivät viettämään pölyisillä kaupungin kaduilla. — Emmekö me, L.L:n naiset, voi tehdä mitään tässä suhteessa? Emmehö voi, vaikkakin pieneltä osalta, lievittää sitä hätää, jota osa kansastamme kärsii? Varmasti voisimme, ainakin useimmat meistä, ottaa luoksemme 1—2 kk:ksi yhden pienokaisen maalle nauttimaan niistä kesän ihanuuksista, jotka ovat välttämättömiä lasten terveelliselle kehitykselle. Uskon, ettei tarvita muuta kuin hieman hyvää tahtoa. Ja sitä ei varmaankaan tule puuttumaan! —

Ehkäpä pääsisimme »Sinimustan» kautta kosketuksiin sellaisten vanhempien kanssa, jotka luottaisivat hyvään tahtoomme ja uskoisivat pienokaisensa kuukaudeksi tai pariksi huostaamme.

Asiaan innostuneita L.L:n naisia pyytäisin kirjoittamaan nimimerkilleni »Sinimustan» toimitukselle tai pyytämään toimitukselta osoitettani keskustellaksemme asiasta lähemmin. Vai lieneekö parasta jättää asia alussa mainitun komitean käsiteltäväksi? Joka tapauksessa toivon, ettei asia unohtuisi kesän saapuessa.

A—i M—a.

Eikö koululaisella saa olla isänmaata

Oman maansa menestystä ja hyvinvointia valvoviin kansalaisiin kohdistunut vaino on nyttemmin yltänyt koululaisiin saakka. Se seikka, että koulujen konventtiluokkalaisten keskuudessa on kansannousun jälkeen herännyt henkiin voimakas antikommunistinen henki, ja että koululaiset tämän hengen ylläpitämiseksi ovat perustaneet m. m. erinimisiä isänmaallisia kerhoja, on herättänyt kummastuttavaa mielenkuohua koulujen johdon, jopa itsensä kouluhallituksen taholta. Mikäli tietoomme on tullut, tutkitaan esim. Lapuan yhteiskoululaisten »Sinimustat»-kerhon juttua parhaillaan kouluhallituksen toimesta, ja huhun mukaan uhataan muutamia koulun ylempien luokkien oppilaiden erottamisella.

Viime kuun 31 p:nä kiristyivät Kuopion lyseon rehtorin ja kahden ylimmän luokan oppilaitten välit siinä määrin, että oppilaat ryhtyivät täysin perustelemaansa lakkoon. Osa heistä kieltäytyi jo aamupäivällä palaamasta kouluun, ja iltapäivällä olivat lakkoon yhtyneet molemmat mainitut luokat. Syynä tähän oli se, että koulun rehtori kieltäytyi antamasta suostumustaan oppilaitten pyyntöön saada vapaussodan invaliidien hyväksi toimeenpanna juhla koulun isänmaallisten oppilaitten nimissä. Rehtori lienee perustellut kieltoaan sillä, että hänen ja yläluokkien oppilaitten välillä on aikaisemmin sattunut kahnauksia samanluontoisten asioitten vuoksi Lakkolaiset, joilla muuten toimi m. m. toimii täydellinen lakkovartio koulun portilla, ovat nyttemmin palannut tunneille.

Tällaisten tapausten satuttua herää väkisinkin henkiin kysymys: Eikö koululaisella saa olla rakkautta omaa maataan ja omaa kansaansa kohtaan? On tuoreessa muistissa tapauksia, jolloin nimenomaan nuoriso on ennakkoluulottomin mielin tarttunut asioihin ja ratkaissut ne tavalla, jolle vanhempi väki on antanut siunauksensa vasta sitten, kun nuoret — kannettuaan kaiken vastuun — ovat vieneet alkamansa asian onnelliseen loppuun. Herraskommunismin myrkyn hiljaisena tulvana edelleenkin valuessa maahamme, ja monien lahjakkaittenkin kansamme jäsenten sortuessa sen pyörteisiin, pidämme enemmän kuin epäoikeutettuna, että ne nuorukaiset, jotka avoimen empimättä tunnustivat värinsä tällaisena ajankohtana, saavat kärsiä asiansa vuoksi. Olemme vakuutettuja, ettei tällaisilla toimenpiteillä rakenneta vaan revitään jo ennestäänkin tarpeeksi rikkinäistä kansaa.

Lopuksi: Tasapuolisuuden nimessä vaadittakoon, ettei n. s. proletariaattiin lukeutuvien, nimenomaan kansakouluiässä olevien koululaisten sallita kerhoilla, kuten ainakin tähän saakka on saanut vapaasti tapahtua. Suljemme kysymyksen kouluhallituksen huomioon.

L a k e u d e n s a n a.

Inkerin kysymys ja ylioppilaat

Neuvosto-Venäjän sortotoimenpiteet Inkeriä kohtaan ovat meikäläisessä ylioppilasnuorisossa herättäneet voimakasta mieltenkuohua. Äskettäin piti H e l s i n g i n y l i o p i s t o n y l i o p p i l a s k u n t a kokouksen, jossa yksimielisesti hyväksyttiin toht. V a l l e n seuraava ehdotus:

1) Ylioppilaskunta antaa hallituksensa välityksellä edustajiensa tehtäväksi Suomen Ylioppilaskuntien Liiton hallituksessa vaikuttaa siihen suuntaan, että Suomen Ylioppilaskuntien Liitto ottaisi Inkerin kysymyksen lähimpään työohjelmaansa edistääkseen sen tunnetuksitekemistä ulkomailla kaikin käytettävissä olevin keinoin;

2) Ylioppilaskunta antaa puhemiehistönsä tehtäväksi käydä yliopiston rehtorin sekä maan pääministerin jä ulkoministerin puheilla saattamassa perille ylioppilaskunnan syvän huolestumisen tunteet Inkerin viimeaikaisten tapahtumien johdosta.

Samaan aikaan kokoontui myöskin T u r u n y l i o p i s t o n y l i o p p i l a s k u n t a keskustelemaan asiasta. Keskustelun jälkeen hyväksyi ylioppilaskunta agronoomi J a m a l a i s e n alustuksen perusteella seuraavaa:

1) Ylioppilaskunta kehoittaa kaikkia jäseniään alkavana lomakautenaan tekemään Inkerin kysymystä tunnetuksi maaseudulla.

2) Ylioppilaskunta antaa hallituksensa tehtäväksi kääntyä Ylioppilaskuntien liiton puoleen ja pyytämään, että Ylioppilaskuntien Liitto ryhtyisi tarpeen vaatimiin toimenpiteisiin tehdäkseen Inkerin kysymystä tunnetuksi muiden maiden ylioppilaspiireissä.

3) Ylioppilaskunta antaa hallituksensa tehtäväksi asettua yhteyteen Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan valitseman lähetystön kanssa ja esittämään sen välityksellä ylioppilaskunnan huolestumisen pääministerille ja ulkoasiainministerille.

T e k n i l l i s e n k o r k e a k o u l u n y l i o p p i l a s k u n n a n kokouksessa ehdotti alustaja, yliopp. C a s t r é n, että ylioppilaat lomalle lähtiessään kaikin voimin tekisivät Inkerin kysymystä tunnetuksi maaseudulla, että Ylioppilaskuntien Liittoa kehoitettaisiin tekemään asiasta selvää ulkomaitten ylioppilaille ja että ylioppilaitten mieliala saatettaisiin hallituksen tietoon. Alustajan ehdotukset hyväksyttiin yksimielisesti.

Mistä vihat isänmaallista kansanliikettä kohtaan

Nykyistä sisäpoliittista taistelua maassamme sivultakatsojana seuranneen porvarillisen kansalaisen täytyy väkisinkin ihmetellä sitä intohimoista riehuntaa ja katkeruutta, jolla vasemmistoporvarillinen sanomalehdistö käy isänmaallisen kansanliikkeen kimppuun. Niin ylimielisen ilkkuva on tämän sanomalehdistön äänensävy, niin myrkyllinen ja kiihkeä se parjaus- ja lokatulva, jota kansanliikkeen ja sen miesten silmille syydetään, että sellaista lienee porvarillisten puolueiden kesken tuskin koskaan aikaisemmin nähty. Se, että sosialistit aateveljineen ovat ikenet irvissä kansanliikkeen kimpussa, ei hämmästytä ketään, sillä mitäpä muuta siltä taholta voi odottaakaan, mutta kun kaikenkarvaiset porvarillistenkin sanomalehtien kynäilijät ja pakinoitsijat katsovat kunnia-asiakseen jokaisesssa sopivassa ja sopimattomassa tilaisuudessa parjata ja halventaa kansanliikettä ja yrittää tehdä sitä epäilyksen ja pilkan alaiseksi suuren yleisön silmissä, niin herättää se jo varsinaisen puolue-elämän ulkopuolellakin olevassa porvarillisessa kansalaisessa mitä syvintä kummastusta ja paheksumista. Joutuu väkisinkin kysymään itseltään, mistä tämä ennenkuulumaton kiihko ja katkeruus johtuu. Ovathan kansanliikkeen päämäärät ja tarkoitusperät sellaiset, että jokainen rehellisesti ja kiihkottomasti harkitseva isänmaallinen kansalainen voi niihin epäröimättä yhtyä.

Kansanliike on saanut alkunsa sekä innokkaimmat ja lukuisimmat kannattajansa Etelä-Pohjanmaan talonpoikaisväestön taholta, kapinanaikaisen valkoisen Suomen varmimmasta ja vankimmasta tukikohdasta. Etelä-Pohjanmaan talonpoikaisväestön kunniakas ja ratkaiseva osuus vapaussodassamme ja sen kantamat raskaat uhraukset ovat kyllä sen arvoiset, ettei tämän väestön mielipiteisiin ole syytä suhtautua sellaisella iva- ja ylimielisyydellä, kuin mitä nyt on kansanliikkeen vastustajien taholta tapahtunut. Jo se seikka, että kansanliikkeen aloite on tehty taholta, jonka suuria isänmaallisia ansioita ja tosi-isänmaallista mielialaa ei ole lupa epäillä, antaa oikeuden vaatia, että isänmaallisina itseään pitävät piirit suhtautuvat asiaan ainakin kiihkottomasti ja asiallisesti. Se ei liene paljon vaadittu.

Entä mikä kansanliikkeen päämäärissä sitten on sellaista, joka niin pahasti pöyhistää herrojen vasemmistoporvarien karvoja?

Vastustajat ovat käyttäneet runsain määrin enemmän tai vähemmän vilkkaan mielikuvituksen tuotteita keksiäkseen kansanliikkeelle toinen toistaan pelottavampia ja vaarallisempia olemattomia tarkoitusperiä. Kansanliikkeen taholta on suoraan ja selvästi ilmoitettu sen päämääränä olevan valtiopetoksellisten ainesten julkisen ja salaisen toiminnan lopettaminen ja ehkäiseminen sekä yhteisen isänmaan etujen asettaminen puolue-etujen yläpuolelle. Tätä suoraan ilmoitettua ja myöskin rehellisesti seurattua päämäärää eivät vastustajat kuitenkaan ota uskoakseen, vaan koettavat yllyttää mielialaa kansanliikettä kohtaan kaikenlaisilla mahdottomilla syytöksillä diktatuuri-pyrkimyksistä, fascismista y.m., joilla syytöksillä selvä ja suora asia koetetaan hämätä. Ei yksikään porvarillinen puolue uskalla myöntää vastustavansa kansanliikkeen todellisia päämääriä, mutta siitä huolimatta jatkuu sanomalehtien parjaus- ja syytöstulva entistäänkin kiihkeämpänä.

Vasemmistoporvarillinen sanomalehdistö on mitä suurimmalla riemulla kiirehtinyt tuomitsemaan koko isänmaallisen kansanliikkeen arvottomaksi ja vahingolliseksi sillä perusteella, että muutamat kansanliikkeen yksityiset kannattajat ovat tehneet joitakin harkitsemattomia ja lainkirjainta vastaan sotivia tekoja. Tuomittakoon yksityiset teot sellaisinaan, milloin syytä on, mutta älköön niitä käytettäkö keppihevosena, jonka avulla koko valtava isänmaallinen kansanliike tahdotaan tehdä vihan ja halveksumisen alaiseksi, kuten nyt on kansanliikkeen vastustajien taholta yritetty tehdä.

Väite, että kansanliikkeen taholta uhkaisi nykyistä yhteiskuntajärjestystä vaara, on yhtä mielivaltainen kuin perusteetonkin. Onko yhteiskuntajärjestystämme aikaisemminkaan koskaan uhannut vaara Pohjanmaan isänmaallisen talonpoikaisväestön taholta? Ei koskaan, eikä tule uhkaamaankaan! Eikö tämä talonpoikaisväestö ole päinvastoin aina ollut ja on yhä edelleenkin yhteiskuntamme ja valtiomme varmimpana runkona ja tukena. Jos vaara jostain uhkaa, niin vasemmalta se uhkaa, kommunistien sekä heidän uskollisten aateveljiensä sosialistien taholta.

Yksi vasemmistoporvarillisen sanomalehdistön rakkaimpia ja eniten käytettyjä keppihevosia on, että kansanliike muka pilaisi luottomme ulkomailla. Tämä syytös on semmoisenaan erinomainen näytös niistä silmänkääntötempuista ja asioiden ylösalaisin kääntämisestä, joissa mainitut sanomalehtiherrat näyttävät olevan mestareita. Tällaisen väitteen luulisi olevan jo liian paksun jokaisen vähänkään itsenäisesti ajattelemaan pystyvän ihmisen nieltäväksi, mutta valitettavasti täytyy todeta, että se suureen osaan porvarillistakin yleisöä menee täydestä.

Pitäisihän jokaisen vähänkin asioita tuntevan ja kiihkottomasti harkitsevan kansalaisen ilman

Kirje Amerikasta

Amerikassa 1931
Pgh. Pa

Arvoisa Sinimustan toimitus.

Olen oikein haltioissani, kun kerrankin sain lukea — Sinimustasta — miesten kirjoituksia, jotka ovat uskaltaneet tuoda julkisuuteen asioita, joita näihin asti on koetettu olla päästämättä julkisuuteen. Uskon, että nämät isänmaalliset miehet olisivat ne jo ennemminkin tuoneet julki, mutta heidän suuhunsa on pantu kapula. Nyt se on poistettu, josta kiitos Lapuan Liikkeelle ja sen eturivin suurelle Suomi-äidin pojalle Vihtori Kosolalle. On kerrassaan ihanaa, että vihdoinkin on lehtiä, joissa tuodaan totuuksia päivänvaloon ja joissa sanotaan suorat ja koruttomat sanat. Lapuan Liike on todellinen isänmaallinen liike ja siinä Suomi-äidin poikia, joille tämä maa, Suomi, on rakas ja jotka ovat joka hetki valmiit uhraamaan elämänsä ja kaikkensa vapautemme puolesta. Minä yhtenä pienenä oliona varoitan vastustajia ajoissa kääntymään pois pahalta tieltä, ettei heidän tarvitseisi koskaan huutaa vuorille ja kukkuloille „Peittäkää meidät", sillä niin varmasti tulee käymään, jos ei herätä aikanaan näkemään sitä, että Suomi-äiti tarvitsee jokaisen poikansa ja tyttärensä puolustamaan kansamme kalleinta ja raskain lunnain ostettua vapautta. Jos minua ilahduttaakin se, että saadaan tuoda julki tosiasioita, niin samalla tunnen häpeän punan nousevan kasvoilleni, enkä voi saada ajatuksiani pois siitä sydäntä särkevästä totuudesta, että meillä kansassamme kohtalokkaammalla hetkellä oli ryssän ja kuka tiesi vielä jonkun muunkin vieraan vallan nöyriä juoksupoikia vasta vapautensa saavuttaneen kansamme johdossa. Lieneekö koskaan suurempaa karhunpalvelusta joku mies eläissään tehnyt maalleen kuin esim. teki se mies, joka — olisi ollut valmis myymään Karjalan kannakselaiset takaisin perivihollisellemme ryssälle 30 hopeapenningistä. — Osan kansastamme, joka aina on saanut ensimmäiset ja kovimmat iskut ryssiltä. Näinkö heidän uskollisuutensa ja urhoollisuutensa olisi palkittu. Hyi! — Miten halpamaisia voidaan olla silloinkin, kun on kysymyksessä koko kansan yhteinen onni. — —

Mutta minä uskon siihen, että historia kerran on vielä tekevä oikeutta Suomen kansalle. Ja te Suomi-äidin pojat ja tyttäret, jotka silloin elätte, muistakaa Tarton häpeällistä rauhaa.

Isänmaallinen oululainen.

Kyytituomiot

Viimeiset sanomalehtiuutiset kertovat m. m. oikeuskanslerin kiinnittäneen huomiota kommunistikyyditsijöitten tuomioihin. Kansleri on yleensä ollut tyytymätön yleisiin syyttäjiin, ojentaen heitä liian lievistä syytteistä.

Jo pitemmän ajan olemme suurella huolestumisella täällä Keski-Suomen perukoilla seuranneet noitten oikeusjuttujen kehitystä. Ja ikäväksemme olemme saaneet todeta tuomiot poikkeuksetta lieviksi.

Siksi ilolla tervehdimme herra oikeuskanslerin toimenpidettä. Pois ehdonalaisuus ja tilalle vesileipävankeutta oikein rutkasti! Sillä muiluttajat, jotka kerran ovat riistäneet vapauden n. 200 kunnon kommunistilta, eivät ansaitse muuta.

Sitä vastoin kommunisteille, jotka ovat vain riistäneet vapauden työntekoon ja leivän monituhatjoukkoiselta valkoiselta työväestöltä, ehdotamme ehdonalaisuutta lievemmässä muodossa.

Kommunistien kyyditsijä.

Edellisen johdosta toimitus huomauttaa kyyditsijäin iloksi, että asiat ovat jo hyvällä tolalla menossa edellä toivottuun suuntaan. Vasta äskettäinhän ainakin alioikeudet antoivat meikäläisille kyytimiehille korkeita kuritushuonetuomioita, mutta nyt viime viikolla esim. Vaasan hovioikeus tuomitsi kommunisteja, ei tosin kyyditsijöinä, vaan valtiopetoksen valmistelusta seuraavasti: puuseppä Eeli Pihlajamäki Laihialta, työm. A. A. Sainio Vaasasta ja työm. Toivo R. Talso Vaasasta, kaikki 6 kk. vankeuteen, 3 vuoden ehdollisella koetusajalla. — Niin ettei hätää mitään!

---

muuta käsittää, että ainoa seikka, joka vahingoittaa maamme luottoa ulkomaisen rahamaailman silmissä, on pelko maamme luisumisesta kommunismin valtaan. Ulkomaiset pääoman omistajat käsittävät kyllä, että mitä lujempi ja jäävämättömämpi porvarillinen yhteiskuntajärjestys meillä on ja mitä ankarammin kommunistiset kumousainekset pidetään aisoissa, sitä varmemmassa turvassa tänne sijoitetut pääomat ovat. On suoranaista mielettömyyttä ja tahallista asiain vääristelyä väittää, että kansanliike, jonka tarkoituksena on kumouksellisten ainesten ankara kurissapito ja niiden tuhoisan toiminnan ehkäiseminen, voisi vahingoittaa maamme luottoa. Kommunistien esteetön riehuminen ja viranomaisten voimattomuus heitä vastaan on kyllä maamme luottoa vahingoittanut, mutta ei isänmaallinen kansanliike. On itsestään selvää, että maan puolustuskykyä ja eheyttä edistävä isänmaallinen kansanliike ei voi muuta kuin lisätä luottamusta maamme tulevaisuuteen ja kansamme kykyyn vastata sitoumuksistaan. Jos kansanliikkeestä on jotain vahinkoa maamme luotolle aiheutunut, niin on se johtunut yksinomaan niistä vääristellyistä tiedoista, joita kansanliikkeen porvarillisetkin vastustajat ovat ulkomaille levittäneet. Tästä vahingosta kantavat vastuun vääristeltyjen tietojen levittäjät eikä kansanliike.

Missä sitten piilee todellinen syy siihen, että vasemmistoporvarillisen sanomalehdistön taholta hyökätään niin hillittömästi ja intohimoisesti isänmaallisen kansanliikkeen kimppuun?

Ainoa todellinen syy on nähtävästi siinä, että eräät porvarilliset puolueet pelkäävät kansanliikkeen, joka asettaa yhteisen isänmaan edun itsekkäiden puolue-etujen yläpuolelle, voivan kasvaessaan ja kerätessään ympärilleen kaikki isänmaalliset ja yhteiskuntaa säilyttävät kansalaispiirit vähentää näiden puolueiden ja ennenkaikkea puoluejohtajien ja sanomalehtien vaikutusvaltaa — ja tuloja.

Tässä lienee suoraan sanottuna todellinen ja pääasiallisin syy siihen vihaan ja katkeruuteen, jota vasemmistoporvarillinen sanomalehdistö isänmaallista kansanliikettä kohtaan osoittaa. Toivottavasti alkavat kuitenkin yhä laajemmat porvarilliset piirit vähitellen käsittää, että kaikki yhteiskuntaa säilyttävät kansanainekset lippunsa alle kokoava valtava isänmaallinen kansanliike on maamme ja yhteiskuntamme paras turva sen vaaranalaisessa asemassa suojamuurina idästä leviävää kommunismin saastaa vastaan.

A. T.

Vastustajiemme taholta

on levitelty huhuja, että Sinimusta olisi yksityinen liikeyritys.

Saamme täten mitä jyrkimmin torjua tällaiset vasten parempaa tietoa liikkeelle lasketut huhut ilmoittamalla, että lehtemme mahdollisesti tuottama nettovoitto jaetaan kokonaisuudessaan

Lapuan Liikkeen sekä Itä-Karjalan ja Inkerin kysymysten edelleenajamiseksi.

Lapualla huhtikuulla 1931.

SINIMUSTAN KUSTANTAJA.

Lapua 1931, Lapuan Kirjapaino